

הכותב לאשתו פרק תשיעי כתובות פד.

פד.

עין משפט נר מצוה

(א) צ"מ גא. מכות ג. (ב) [בכורות ג:] א. ויבמות לו: ו"ט, (ד) [בכורות ג:] (ה) [קדושין יז. ו"ט:], (ו) צ"ב ק: בכורות ג:, (ז) [לקמן לו: גיטין לה. מע:] (ח) [פירות דביון דידעי אמתא דמידחו בעל חוב וירושין לאחר מיתה ממנה מהא משרתא לבעלה בכל כמה ממדים ומתוך כך תמלא מן לפני ויהיה שלם בינו לבינה. ערוך ערך מן צ' וד"פ מנא א:] (ט) [לקמן פז.], (י) [השדות כ"ב המו"ט ספ"ח דבכורות], (יא) [ועי' מוס' גיטין מט: ד"ה משא:],

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה יש לו עליו אונאה דממנה:

מוסר רש"י

המוכר קברו. מערות היו עשין להן במיטין לקבור שם מתי משפחה (דשב"ס ב"ב פ. ממונדי. שטעין מעמדות שבעה למת (בכורות ב): א: (דשב"ס ב"ב פ. ממונדי. לית הקברות בשום מן הקבר (דשב"ס ב"ב פ. וקוברין אותו בעל כרחו. על לוקח (בכורות ש) ותקנת חמשים היא (ב"ב פ. ש). ומשום פגם משפחה. נגזר הוא להס עשין לקברים מקום קבורה נלקח אמרו רבנן לשקול דמי וליהדי. הכי אמרין כדאי צבירות בעלוי פ"י יש צבור למתה (שם) משום חניא. שהיא (שם) האמזום צעני הששים לנשא להם (גיטין לה. ובני"ז לקמן פ. צ.)

תוספות ר"ד

ועשה פירות ה"ח פ"פ: כתב רבינו האי ד"ל דה"ל כר"י. ואינו נ"ל כ"ז שלא אימפקא ה"ל בהדיא לא שבקי כללא דחידו רובים ה"ל רבבים ואצ"י דבעל הגמ' [מבעיא] אליבא דר"מ דה"ל דאמוראי' לחקור בדברי התנאים לעמוד על טו"ף דעתם ומה"ל לא שבקינן לכללא ולמפסק ה"ל כותיה: רשב"אי אם מתה ירישה וכו'. פ"י קסבר רשב"ג ירושת הבעל דאורייתא כדנפקא לן ב"י מירוש אהיה מלמד שהבעל יורש את אשתו אבל תיקון פירות דהיא מדרבנן תנאו קיים. אמר רב ה"ל רשב"ג: דמתה ירישה ולא מטעמיה דאילו רשב"ג סבר ירושת הבעל דאורייתא ותנאו בטל ורב סבר ירושת הבעל דרבנן ותנאו בטל דחכמים עשו חזוק לדבריהם [ותו'] משל תורה. ואין הלכה כרשב"ג. דאמר המתנה עמ"ש בתורה תנאו בטל. דק"ל הלכה כר"י דאמר דבר שבממון תנאו קיים. ולא כרב דאמר בדרכינה תנאו בטל ורב אמר רב כהנא תחלה הבאה לאדם מ"מ מתנה עליה שלא יירשנה. עיי' בס"ה: "מתנ"י מי שמת

על מנע שאין לך עלי דין אונאה. אמכור לך חפץ זה: יש לו עליו (ב). דמתנה על של תורה הוא אל תונו וייקרא (ה). **ורב סבר אם מסה לא יירשנה.** דקסבר ירושת הבעל דרבנן ולא עשו חזוק לדבריהן כשל תורה: הא דדרבנן. כגון זה שהתנה שלא יאכל פירות: ורב סבר. אפי' תנאי הפירות נמי בטל דחכמים עשו חזוק לדבריהם כשל תורה וכ"ש הירושה שהיא של תורה: **האי טעמיה** וכהילכתיה הוא. סבירא ליה לרב כטעמיה דרבנן שמעון דמתנה על של תורה תנאו בטל וכהילכתיה דאם מתה יירשנה: **יחזיר לנני משפחה.** ציובל: וינכה להם מן הדמים. קס"ד יחזירם להם דמים קלים: אמאי יחזיר. ירושה אינה חוזרת ציובל כדאמר' בצכורות: (ד' ע"ג): **משום פגם משפחה.** נגזר הוא להם שיהיו אחרים נקברים עמהם והם יקברו בצכורת אחרים: **דמי קבר אשפו.** שחייב הוא בצכורתה: **כדתניא.** לוקח בית הקברות מחזירו על כרחו: וקוצרים אוסו צעל כרחו. של לוקח: אלא לא גרסי: **מתנאי' ינתנו לכושל שבהן.** בגמרא מפרש מאי ניהו. ואף על גב דלא חזו צעדי מטלטלי דיתמי לא לבעל חוב ולא לכתובה הכא דלאו כרשותיהו מנחי סבירא לרבי טרפון דמוציאין מיד הלוה או מיד מי שהפקדון אצלו ונותנין לבעל חוב ולכתובה שנתמיידי צהן המת ממדים: **ינתנו לירשם.** ולא מהניא תפיסה: **שעון לריבין שבעה.** דתנן צפירקין (ש) הכא ליפרע מנכסי יתומים לא יפרע אלא בשבעה וכל זמן שלא נשבעו אין להם רשות בהם ואין אנו יודעין אם יש להם עליו כלום הלכך משמת המת זכו צהן הירשין וצרשותן הן: **כל הקודם צהן זכה.** קדמו יורשין זכו ואין מוציאין מידם דמטלטלי דיתמי לא משמעדי לנ"ח ולכתובה קדם אחד מןן האשה או המלוה זכה הוא דר' טרפון אית ליה תפיסה דלאחר מיתה מנהיג: **וכפה אשה יתר על כסופה.** אם קדמה ותפסה ויש יותר מן הכסופה או קדם צעל חוב ותפס ויש צהן יותר על חובו: **המוסר ינתנו לכושל שבהן.** זה צעל השטר שידו על התחמונה ואם יצואו ליד היתומים שזב לא יוצא מהם לא אשה ולא צעל חוב: **גב' גבולא הינה.** ואינה קיימת צעין דמחכרא גזבינא ומש"ה אמר רבי טרפון דלא מנחי צרשותא דיתמי: **אבל פקדון דאיסיה צענייה אימא כו'. דכל היכא דאיתיה צרשותא דיתמי איתיה: לכושל שבראייה.** למי ששטרו מאוחר שלא יוכל לטרופ לקוחות הקודמים לו: **לכסופה אשה.** היא קרויה כושל וצקש שאין לרצה לחזר אחר נכסי המת ולצקש היכן יש לו קרקע: **משום חניא.** שימאלו האנשים מן צעניי הנשים והיו נשאות להן שלא תלגנה להפקדן כתובתן: והוא **כשר.** והדבר כשר והגון לעשות כן: **והוא נמי דירושין הו.** כיון דטעמא דר' עקיבא משום דלא נשבעו הוא כי תפיס נמי אמאי זכו הכי זכו צהן יורשים משעת מיתה ונכסי דיתמי קא תפסי: **ואידי דאמר ר' טרפון מוסר.**

וסבר רב תנאו קיים והא איתמר בו'. ואע"ג דצפרק הזהב (צ"מ ד' נא: ועס) מוקי רב נפשיה אפי' כר' יהודה דאמר דצבר שצממון תנאו קיים דעד כאן לא קאמר ר' יהודה התם אלא דידעה וקמחלה הכא מי ידע דמחיל הכא ליכא לשנויי הכי דה"נ לא ידע דמחיל שהרי אינו צבור לו שהיא תמות בחייו שמהא הוא ימות בחייה לכן פריך פסיר: **ורב סבר דאפי' בדרבנן תנאו בטל.** פירש צקונטרס דהיינו צפירות וקשה לר"י דא"כ רב דלא כמד דהא צמתנימין אפילו לר' יהודה מהני תנאה צפירות והיינו משום דלא שכיחי כדאמר' צריש פרק אע"פ (לעיל ד' טו): ונראה לפרש דרבנן היינו בעלמא בשום דבר דהוי מדרבנן: **משום פגם משפחה אישקוף דמי ואיהדר.** תימה לרשב"א דא"כ מאי אירא ציובל אפי' צלל ויצל נמי דע"כ ציובל איירי דאי צלל ויצל קאמר דמחזיר א"כ אמאי אישקוף ליה לרב לנימיר דסבירא ליה לירוש הבעל דאורייתא הו"ל לנימיר דרבנן ועוד דאיוצל מיתנייא ונריך לומר דליכא פגם משפחה עד היוצל שאו כל הירושות חוזרות וזו אינה חוזרת וינכר שהם קצורים צעל אחרים: **לכתובות אשה.** תימה דהא מנן צכורות צפרק יש צבור (ג. עג. ועס) דאין אשה נוטלת צראי ומלוה משצי ליה רבנן ראו צפרק יש נוטלין (צ"ב ד' קסה: ועס) ונריך לחלק דדוקא גצי צבור חשיבה מלוה ראו ולא לכתובה אשה: **לכתובות אשה משום חניא.** פירש ר"ח שימאלו הנשים מן צעניי האנשים ויהיה להן קופליס יותר וכן משמע צערון וצירושלמי וכן משמע לקמן צ"י אלמנה (ד' טז: ד' פריך למ"ד משום חניא יורשים מאי מן איכא ושמי שירשמה צתה או אחותה פ"י שאף היא לריכה שיקפלו עליה בני אדם ולפי' הקונטרס נמי יש לפרש דכיון שראות צתה ואחותה שכן צקל צאה להם כמותה נשאות יותר צרעון לאנשים ואל תממה דהכא יפה כח האשה מנח צעל חוב משום חניא ולענין יצירות מן צהניקין (גיטין מט: ועס) דצעל חוב צבינונית וכמותה אשה צבינונית וגירעו כמה מנח צע"ח משום דיותר ממה שהאיש רואה לשא אשה רואה לנשא ולא חשו משום חניא לעשות דינה צבינונית כצעל חוב דאין לדמות תקנת חמשים זו לזו כענין שמיניו משקי צי מטבחיא דכן שהקילו שלא להצרות טומאה צמקדש ולענין כמה דצרים החמירו יותר כדאמרין צפסחים (ד' טו: עג.) ולרבי

ח א מיי פ"ח מהלכות מכירה הלכה ג סגמ לאין קע טוש"ע ח"מ סי' רכז סעיף כא: ב ב מיי פ"ד מהלכות מכירה הלכה ח סגמ עשין פג טוש"ע י"ד סי' שקו סעיף א וטוש"ע ח"מ סי' ר"ח סעיף ז: ג ג (מיי פ"ב מהל' מלוה) סגמ עשין ד' טוש"ע אה"ע סימן קכ סעיף ג וטוש"ע ח"מ סי' קו סעיף א: ד ד (מיי פ"ח מהלכות מכירה הלכה י ופ"ח מהלכות מלוה הלכה ח) סגמ עשין מט וד' טוש"ע אה"ע סי' קכ סעיף ג ג וטוש"ע ח"מ סימן קד סעיף ג: ו ו (מיי פ"ח מהלכות מכירה הלכה י ופ"ח מהלכות מלוה הלכה ח) סגמ עשין מט וד' טוש"ע אה"ע סי' קכ סעיף ג ג וטוש"ע ח"מ סימן קד סעיף ג: ז ז (מיי פ"ח מהלכות מכירה הלכה י ופ"ח מהלכות מלוה הלכה ח) סגמ עשין מט וד' טוש"ע אה"ע סי' קכ סעיף ג ג וטוש"ע ח"מ סימן קד סעיף ג: ח ח (מיי פ"ח מהלכות מכירה הלכה י ופ"ח מהלכות מלוה הלכה ח) סגמ עשין מט וד' טוש"ע אה"ע סי' קכ סעיף ג ג וטוש"ע ח"מ סימן קד סעיף ג: ט ט (מיי פ"ח מהלכות מכירה הלכה י ופ"ח מהלכות מלוה הלכה ח) סגמ עשין מט וד' טוש"ע אה"ע סי' קכ סעיף ג ג וטוש"ע ח"מ סימן קד סעיף ג: י י (מיי פ"ח מהלכות מכירה הלכה י ופ"ח מהלכות מלוה הלכה ח) סגמ עשין מט וד' טוש"ע אה"ע סי' קכ סעיף ג ג וטוש"ע ח"מ סימן קד סעיף ג:

תוספות ר"ד (המשך)

והניח אשה וב"ח וירושין והיתה לו מלוה או פקדון ביד אחרים ר"ח אומר יתן לכושל שבהן ר"ע אומר אין מרחמין בדין אלא ינתנו לירשם שכולן צריכין שבעה ואין הירושין צריכין שבעה הניח פירות תלושין מן הקרקע כל הקודם בהן זכה בהן זכתה אשה יותר על כתובתה וכו"ח יותר על חובו המותר ר"ח אומר יתן לכושל שבהן ר"ע אומר אין מרחמים בדין אלא ינתנו לירושין שכולן צריכין שבעה ואין הירושין צריכין שבעה. פ"י מטלטלי דיתמי לא משתבעדי לכתובה ולב"ח ואילו היה ביד היתומים לא היו גובים מהן אלא עכשיו כעבור שאינן ברשותן ואלא כל ביד אחרים (פ"י) כדקתני והיה מלוה או פקדון ביד אחרים ר"ח אומר שמוציאין אותן מיד אחרים ונתנו לכושל שבהן. פ"י לשפל שכולן אלא ה"ה בחוקת הירושין כ"י שחן שכולן צריכין שבעה ואח"כ גובין ועד שלא נשבעו אין להן כח לגבות אבל הירושין וכו' מיד בנכסיהם ואין דבר מעכבן הלכך כל היכא דאיתנהו ברשותיהו קיימו וכאילו היה תחת דין (כמו) שאין כח בהן להוציא מידן. ואם הניח פירות תלושין קסבר ר"ח כ"ז שלא נכנסו ליד הירושין כל הקודם זכה ואם זכה האשה או הב"ח יותר על דינה יתן לכושל שבהן ר"ע אומר ינתנו לירושין: מאי לכושל שבהן ריב"ח אומר כושל שבראי. פ"י המאוחר לגבות ולטרופ מן הלקוחות זהו בע"ח ור"י אמר כתובת אשה משום חניא והיא הכושל שאין דרכה לחזר אחר הלקוחות: ומקשה ור"ע מאי מותר כלוה נמי דירושין הו"ל כיון דאמר ר"ע נכסי בחוקת יורשין קיימי כל מה שתפשו שלא כדון תפשו דכל היכי דקיימו הוה דירושין ואמאי לא פליג אלא במותר בלחוד. ומיהו ר"ע אה"נ ואידי דאמר ר"ח פ"ח אמר איהו נמי מותר מותר שמו ר"ח ענה ר"ע אבל לדידה לא שני ליה בין מותר לכל

ור"ע

הכותב לאשתו פרק תשיעי כתובות

יב א מיי פ"א מה' מלה
וזה הל' ח טו"ח סימן
קז:
ג ב מיי פ"א מה' סנהדרין
הל' א סג עשין 15
טו"ש ח"מ סימן כה סעף
6:
יד ג מיי פ"א מה' הלכות
מלה וזה הל' ח סג
עשין 15 טו"ח סימן קז:
בז ד מיי פ"א מה' הלכות טו"ש
וטעם הל' א סג עשין
15 טו"ש ח"מ סי' קלה
סעף 6:
זז ה מיי פ"א מה' מלה
וזה הלכה ב סג עשין
15 טו"ש ח"מ סי' קה סעף
6:

תוספות ר"ד

מה שגבה: וכלי ור"ע
תפישא ר"א מהני בבלי א"ר
א"ר"ה והוא שחפשי מחיים. פי'
קודם שימות שעדיין לא זכו
בהם היתומים אבל משמת
כל היכי דקיימי ברשות יתמי
קיימי ולא מהני בהו תפישא.
דון דינא כ"ר"ש ואהדרה ר"ל
לעובדא מינייהו משום דה'י'
כ"ר"ע דתפישא לא"מ לא
מהני. קריבי דר"י תפישא פרה
דיתמי מסמיטא אתא לקמיה
דר"י אמר ליה שפיר תפסתה
אתו לקמיה דר"ל א"ל יזלו
אהדור אתו לקמיה דר"י א"ל
מה אעשה שכנגדי חלוק עלי
למימרא אהדרה ר"י לנביה
ר"ל: ההוא בקרא דיתמי
דיתפיש בע"ח תורא מיני'
בע"ח אמר מחיים תפסתא
לי ובקרא אמר לא"מ תפיס
ליה אתו לקמיה דר"י א"ל
את לך סהדי לאלתא מיתה
תפסתה. א"ל לא [א"ל] מינו
די"ל לקוח הן בידי יכול
נמי לומר מחיים תפסתיה ליה
והר"ל הגהות אן הלן
חוקה ש"ה דמסורין לרועה.
פי' אין הלן חוקה דאמרינן
כשהוי מהלכין הכניסין לבימו
אבל אי מסורין לרועה יש
להן חוקה ויכול לטעון לקוח
הוא בידי והוא תורא הוי
מסור לבקרא: דבי נשיאה
תפיס אמתא דיתמא מסמיטא
יתבי ר"א ור"ח ר"י נפחא
והתיב ר"א גבייהו. א"ל
שפיר תפסתה א"ל ר"א
משום דבי נשיאה נינהו
מתניפתא הו לדינא הא
דינא כ"ר"ש ואהדרה ר"ל
לעובדא מינייהו: רב יימר
בר חשא הוה מסיק וזוי
בההוא גברא שכיב ושביק
ארבא א"ל לשלוחיה דיל
תפיס ניהליה פגעו ביה ר"פ
ור"ה בריה דר"י אמרו ליה
את תופס לבע"ח במקום
הש"ס במטלטלין האר"י
התופס לבע"ח במטלטלין
במקום שחב לאחריים לא קנה

מוסף רש"י

טעה בדבר משנה. דין
הטעה דברי המשנה, שלל
עשה כמשנה (לקמן פ).
משנה מפורשת טעה זה
(סנהדרין א) טענות מתי
דבר המשנה (שם ג).
חזר. און דיו דין לנמי
וחזר (שם) מחיל את
הדין אשתי מבינה,
דכיון דדבר מפורש הוא
און דיו דין (שם א) ולא
אמרינן מה עשה עשוי
ושלם מניחו אלא טעוה
שקילא דעתא, כמו שפוסק
בסנהדרין (לקמן פ). הלכה
כרבי עקיבא. כלל דמחיל
הדין אשתי מבינה,
על שם (במדבר ג) גדרות און,
דאיכא למימר שנתמן הלכו אלון
בשיל חוב שם לאחר עליו וזה
תנ לאחריים, מפסק את
האחרים כמו אן תפין לנאס
(ב"מ י. ובע"ז גיטין יא).

וְרַבִּי עֲקִיבָא תְּפִיסָה לֹא מֵהֵנִיא בַּכֶּסֶף. פי' ר"ת דקשיא ליה דמתן
בפרקין לעיל (דף פ:). גבי שומרת יבם קדמה היא וזתה
כ'ר' אע"ג דמטלטלי לא משתעבדי לכחזה מ"מ מהניא תפיסה אטו
מי ינמא דמתני' ללא כרבי עקיבא אמר רבא אמר רב נחמן והוא

שתפס מחיים פירוש דמהניא תפיסה
מחיים דבעל אפי' לר"ע דההיא שעתא
לא שייכא שצועה ולא קרינא ציה הבא
ליפרע מנכסי יתומים לא יפרע אלא
בשצועה וכיון דאין לרבינן שצועה זכו
במה שצדקס ומתניתין דלעיל גבי יבם
כאליו תפסה בחיי הבעל דבמקום אחיו
קאי הלכך קדמה היא וזתה ומיהו משמע
בריש אלמנה לקמן (דף לו. וס) דלא
מהניא תפיסה לכחזה אפילו מחיים
דבעל כמו שאפרש במקום ומו"מ יש ליישב
פירוש ר"ת דנהי דלא מהניא תפיסה
מחיים דבעל משום דלא ניתנה כחזה
ליבנות מחיים מ"מ כיון דתפיס מחיים
מהניא לבעל חוב ואפי' לר"ע בחיי היבם
נמי מהניא תפיסה ובקונט' פי' לנשון
שאלה היא וממתני' דלעיל לא מני' למיפך
כדפירשתי התם (א) (ד' פב. ד"ה א):
וְהוּא שְׂתַפֵּס מַחֲיִיָּם. נראה לפרש
דבעל חוב איירי דכחזה
לא מהניא תפיסה לרבא דהכא אפי'
מחיים כדמסקין רב יעקב משמיה דרבא
כרבינא דהתם (לקמן דף לו). דלמר
לא אמרו דמהניא תפיסה דמטלטלין
אלא למוזנות אכל לכחזה מפקינן
ובתפיסה מחיים איירי דאי בתפיסה
דלאחר מיתה היכי צעי התם מר בר
רב אשי למימר דלפי' כחזה לא
מפקינן וכן משמע דהלכות גדולות
דמחיים איירי דפירשו התם דהיינו
טעמא דלא מהניא תפיסה כחזה
כמו דבעל חוב משום דלא ניתנה כחזה
לגבות מחיים ומיהו למוזנות תקנו
רבנן כמו שמקנו שמוכרת שלא צ"ד
לנזק מוזנות ור"ח פי' לקמן דהא דא"ל
רב יעקב לרבינא הכי אמרינן משמיה
דרבא כוותן אינו דהא אמר רבא
גופיה התם לקמן (דף סז. וזלו והבו
לה להאיא דתפסה כסא דכספא
לכחזתה ואומר ר"י דלאו ראייה היא
דאיכא למימר דההיא תפיסה דכסא
דכספא הויה ברשות יתומים ושמה
סבורין היו להפסידה מוזנות ע"י
תפיסה זו לכך נראה פסק דבעל חוב
איירי ורבינו מנחם סתנאל פסק לקמן דכמר
בר רב אשי קיי"ל דלא מפקין דין לכחזה
דין למוזנות מה שתפסה תפסה דכחזי

הש"ס קיי"ל כמר בר רב אשי בר ממין שצועה
מר סבר מטין איתמר משמע דלכתחילה
אֵינָה לך סהדי רתפסיה. לא גרסי' דלאחר מיתה
הוא ציד: **וַיִּתֵּיב רַבִּי אַבְרָהָם** רבי אבא גבייהו.

שלח ר' אבה הלכה גזינן מן העצדים הא אמרינן התם
משמע דאע"ג דעשאו שליח דאמר ליה זיל תפסה
שליח לא קנה: **וְאֵמַר רַבִּי יוֹחָנָן בּוֹ' אֵם** קנה. ואל'
לא קנה חזירו מ"ט תופס לבעל חוב במקום שחב
קנה חזרו סבר דהתופס לבעל חוב קנה וי"ל דשאיני
קודם שנתקנה שצועה היסת דשליח אינו נוגע
בריש פ"ב דקידושין (דף מג. א): לא הוי מיגו דלא
ליקח שטר או דתחילה או כסף צמיתו דאי צמיתו
הב זוי פטור דמני אמר את מהימנת להו ולא אמרת
הבית אנה שליחותך עבדי מה אית לי גבי שכיר אף
על גב דמשמע לי לא מהימנת ליה דלא אמרת לי
הב ליה בשהדי:

וְרַע סְפִיסָה לֹא מֵהֵנִיא כֶּלָּל. לשון שאלה הוא זה:
היכא דתפס מחיים של מת. והכי גמר לה רב נחמן
מרביה: **דמנחי היכא.** הכך פירות דקא"ר טרפון
דשעת מיתה לא זכו בהן יורשין אלא
זכה בהן הקודם: **בְּסִימְטָא.** קרן זוית הסמוכה
לרשות הרבים וזני אדם העושין סחורה זה עם
זה צדוק ורוליס לדבר דבריהם נחמת וישו

הדעת מסתלקין לשם: **אֵנָּה בְּסִימְטָא**
לא. א"ר טרפון כל הקודם וזה דכיון
דמקום הראוי לקנין הוא כדאמרינן
בעלמא (ב"ב דף פד. פ): דמשכיח קניא
התם אפי' למי"ד ברשות הרבים לא
קניא און זה מקום הפקר וזכו בהן
יורשין משעת מיתה והמחזיק בו שם
כמחזיק בו צביטת: **וְהַדְרִיחָה לְעוֹבְדָא.**
סבר לה כרבי עקיבא דלא מהניא
תפיסה: **עָשִׂים.** דכרי ר"ע כאליו הן
הלכה למשה מסיני שחזרת מעשה צ"ד
דיי לנו לקיים הלכה כמותו לכתחילה
אכל משענשה ונגמר הדין און לנו
לחזור: **דַּדְרָה מִשְׁנֵה.** דקיי"ל הלכה
כר"ע היכא דחידשה פליג עליה ואע"ג
דלאו במשנה ממש מנינא לה אלא
שמעתא דאמוראי הוא אמרי' בסנהדרין
(דף לג.) דחזר דאמרינן התם אפילו
טעה דרבא ושמואל אמר ליה און: **הַלֵּכָה**
אֲסַמְר. הלכה כר"ע מחזירו: **מַטְיָן**
אֲסַמְר. מטין ההוראה לכתחילה אחר
ר"ע ומיהו אי עבדי כאלדך לא מהדרינן
עובדא: **קְרִיבֵיה דר' יוֹחָנָן.** קרוביו:
וילן אהדור. דס"ל כר"ע דתפיסה
דלאחר מיתה לאו כלום היא: **שְׁכַנְגְדִי.**
שקול כמותי: **בְּקָרָא דִּיתְמֵי.** שומר
בזהמתיסה: **דְּסַפּוֹס טוֹרָא מוֹנֵיה.**
בעל חוב של מת תפסו צביט השומר:
הַגּוֹדְרוֹס. בזהמה דקה על שם גדרות
לאון (במדבר ג): **אֵין לָהּ חוֹקָה.**
און המחזיק בהם יכול לומר לקומין
הן צדיי שמא מאלון והכניסן צביטו
לפי שדרכן להלך בשדות: **חֲשׂוּ.**
שם האיש: **שָׂכִיב.** הלוי: **רַבְרָא.**
שם פניה: **אֵלָּל יִמְרָא** ימרו שלח
תפסה: **הַסּוֹפֵס יִבְעַל חוֹב.** שלח
התופס מטלטלין של לוי לנזק בעל
חוב: **בְּמָקוֹם שְׁחָב לְאֲחֵרִים.** שמשפדי
בעלי חובין אחרים בתפיסתו:
לא

ביה זוזי בההוא גברא שכיב ושביק ארבא א"ל
תפסה פגעו ביה רב פפא ורב הונא ברי' דרב יהושע
אמרו ליה את תופס לב"ח במקום שחב לאחריים
לא

לשלוחיה זיל תפסה ניהליה אול
תפסה פגעו ביה רב פפא ורב הונא ברי' דרב יהושע
אמרו ליה את תופס לב"ח במקום שחב לאחריים
לא

לשלוחיה זיל תפסה ניהליה אול
תפסה פגעו ביה רב פפא ורב הונא ברי' דרב יהושע
אמרו ליה את תופס לב"ח במקום שחב לאחריים
לא

לשלוחיה זיל תפסה ניהליה אול
תפסה פגעו ביה רב פפא ורב הונא ברי' דרב יהושע
אמרו ליה את תופס לב"ח במקום שחב לאחריים
לא

א) ז"ק יד: [לקמן פה. א]
ב) [לקמן פה. פו. א.] א) [לקמן
ק. סנהדרין י. ג. א.]
ג) [עירובין מו. א.] [לעיל
ד. א.] ג) גיטין כ. ז. ב. ל.
ד) גיטין יא: [ב"מ י. א.]
ה) [נע"ע מוס' לקמן לו. ד"ה
אלמנה ותוס' יומא פג. ותוס'
סנהדרין טו: ד"ה מר ותוס'
שעויות מא. ד"ה ולמר ותוס'
חולין עו: ד"ה מר.] ו) [דף
קמ"א. א.] ז) [דף י. א.] ח) [דף
לדף פה.]

גליון הש"ס

תוס' ד"ה מינו וכו' אחר
שנתקנה. עיין משנת
הראשית ח"א סימן פ"ט:

הגהות הב"ח

א) תוס' ד"ה ולי עקיבא
וכי כדפירשתי התם. ג"כ דף
פ"ב. ד"ה והמלכות:

מוסף רש"י

במאן שריד לעמוד הבא
לא קנה. ללא כל כמינה
להיות קופין מאליו וזה לאלו,
מחמת שלל עשאו אמתו הטובה
שלח לתפוס (ב"מ ב). קאקי
חזירי. חזירי לנפס, לפי
שהו קופים, משלחו גלימי
דאינשי. משפזין בגדי
אנשי, לומר פוסקים עליהם
ידן להלכות (גיטין פג). והוא
שבתפסה מחיים. של מת,
והכי גמר לה רב נחמן
מרביה (עירובין פג). ממורא.
מקוטעיה מית עלי לאכי
מזה דרב צביי מביח עלי
אחא, כדאמרינן במסכת ר"ה
(עירובין כה). ובע"ז יבמות עו.)
משמתיח רעוה (ב"מ טז).
א: על שם מקומן נקראו
עני עלי ממולאי, כדאמר
בב"ר במחילת פרהש נט
ואכרסה זקן ענרת תפלת
שינה וגו' ר"מ אול למללא
להא אונס שחורו ראש,
אמר להס שמא משפסת
עלי אחס דכמידי ציה וכל
מביית צימן ימוחו אנשיס,
אמרו רבי התפלל עלינו,
אמר להס לנו וטיפלו לנדה
ואחס זופס לוקה טי' וה"י
אמר גר"ה (ת. א) אס יתכפר
עון צות עלי צנדה וצמחה,
צנח ומתה הוא דאין
מתכפר אכל מתכפר כחורה
ובמילתא חקדים (ושב"ס
רגלס (עירובין כה): א:)
דברים צנונים, לשון מוליא
במילא כמ"ק (י) גבשית
(ב"מ טז) א: דברים
כחמיס שאין בהם ממש,
לשון (איוב יח) ימל קצרו
ועל שם מקומם מגדפס,
דכמידי (מיהא א) מני ראבי
לאסב ועקרון מעקר (רשב"ס)